

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/57/2017
Identifikačné číslo spisu: 3016200196
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančeník
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3016200196.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci žalobcu: O. K., nar. XX.XX.XXXX, S.. P.. H. XXXX/X, D. R. D., zastúpený: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudkova 22, Bratislava, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US1/SSVOPPKPC1/SOC/2016/1163 zo dňa 25.01.2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/66/2016-62 zo dňa 04.04.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobca m á n á r o k na náhradu trov kasačného konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

I.

1. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske, pracovisko Bánovce nad Bebravou (ďalej aj len „úrad“) rozhodnutím č. PE2/_OPČ/SOC/2015/18739-0013, ROZ 91/2015 zo dňa 09.11.2015 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) odňal žalobcovi podľa § 45 ods. 14 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 447/2008 Z. z.“) parkovací preukaz a uložil mu povinnosť vrátiť ho do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia bol lekársky posudok zo dňa 30.10.2015, v ktorom bola žalobcovi určená miera funkčnej poruchy 50 % (40 % podľa kapitoly XII., oddiel B, položka B.2, bod 15., písm. b/ 2. prílohy č. 3 k zákonu č. 447/2008 Z. z. a s prihliadnutím na ďalšie postihnutia podľa kapitoly XII., oddiel A, bod 1. písm. b/ prílohy č. 3 k zákonu č. 447/2008 Z. z. + 10 %). Posudkový lekár zároveň konštatoval, že žalobca je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, ale nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a nemá praktickú alebo úplnú slepotu oboch očí, čím ďalej nespĺňa podmienku pre vyhotovenie parkovacieho preukazu uvedenú v § 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z..

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ku ktorému priložil lekársku správu z ortopedického vyšetrenia u MUDr. R. zo dňa 19.11.2015.

3. Posudkový lekár úradu opätovne posúdil zdravotný stav žalobcu a v lekárskom posudku zo dňa 04.12.2015 konštatoval, že u žalobcu je z dôvodu ochorenia pohybového aparátu potrebný sprievodca, ale nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. K ortopedickému nálezu zo dňa 19.11.2015 uviedol, že v ňom popisovaná koxatróza II. - III. stupňa obojstranne je bez prítomnosti tekutiny v kĺbovom priestore, žalobca bol preliečený pre zníženie pohyblivosti pravého bedrového kĺbu pri jeho degeneratívnom ochorení, a preto zotrval na svojom pôvodnom posúdení zo dňa 30.10.2015.

4. Žalovaný v rámci odvolacieho konania doplnil dokazovanie o lekársky posudok zo dňa 11.01.2016 (pozn. súdu: v posudku je nesprávne uvedený rok 2015, súd bude ďalej uvádzať správny dátum), v ktorom konštatoval u žalobcu 50 % mieru funkčnej poruchy uvádzajúc, že zvláda chôdzu samostatne s jednou francúzskou barlou, nie sú zdokumentované obmedzenia pohyblivosti na horných končatinách ani poruchy úchopu či iné obmedzenia pohyblivosti na dolných končatinách.

5. Následne žalovaný rozhodnutím č. UPS/US1/SSVOPKPC1/SOC/2016/1163 zo dňa 25.01.2016 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie a prvostupňové rozhodnutie potvrdil dôvodiac tým, že žalobca ako fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, lebo je schopná premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej prepravy, nastupovať, vystupovať z neho a zvládnuť situácie v ňom. Nemá praktickú ani úplnú slepotu oboch očí a preto nespĺňa podmienky podľa § 11 ods. 13 zákona č. 447/2003 Z. z. na využívanie parkovacieho preukazu.

II.

6. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/66/2016-62 zo dňa 04.04.2017 tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil úradu na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku krajský súd citoval § 191 ods. 1 písm. e/, § 199 ods. 2 písm. c/ a ods. 3, § 202 ods. 2, § 203 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“), § 11 ods. 3, 9 a 13, § 12 ods. 1 a 2, § 14 ods. 6, § 17 ods. 1, § 45 ods. 14, § 53 ods. 1 a 2 zákona č. 447/2008 Z. z., § 32 ods. 1 a 2, § 46 a § 47 ods. 3 správneho poriadku.

7. Ďalej poukázal na to, že na účely rozhodnutia o odňatí (ako aj o priznaní) parkovacieho preukazu sa nezohľadňujú všetky zdravotné ťažkosti, ktoré fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím má. Posudkový lekár posudzuje túto osobu len z hľadiska jej odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a tiež zisťuje, či nemá praktickú alebo úplnú slepotu oboch očí. V prejednávanej príhode posudkoví lekári v rámci posúdenia zdravotného stavu žalobcu v roku 2014 ako aj v rámci opätovného posúdenia jeho zdravotného stavu vychádzali z lekárskeho nálezu odborných lekárov, ktorých zistenia o jeho zdravotnom stave sú bez výrazných zmien, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že následné odôvodnenie ťažkého zdravotného postihnutia žalobcu bolo posudkovými lekármi popísané v značnej miere rovnako a výsledná miera funkčnej poruchy bola určená aj naďalej na 50 %.

8. Jedinou pozitívnou zmenou u žalobcu bolo zlepšenie stavu osteoporózy. MUDr. W. v správe z reumatologického vyšetrenia zo dňa 13.06.2013 uviedla, že pokiaľ ide o zníženie kostnej denzity na hladinu osteopénie, jeho stav je stabilizovaný, avšak v rámci reumatologického vyšetrenia vykonaného dňa 15.07.2015 konštatovala, že stav žalobcu je pri terapii bifosfátmi zlepšený. Toto zlepšenie zdravotného stavu je konštatované aj v lekárskom posudku zo dňa 30.10.2015, v ktorom posudkový lekár uviedol, že pri liečbe osteoporózy došlo k miernemu zlepšeniu stavu. Napriek skutočnosti, že sám posudkový lekár uviedol, že išlo len o mierne zlepšenie, krajskému súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu posudkový lekár úradu a rovnako posudkový lekár ústredia nepriznal žalobcovi za toto ochorenie mieru

funkčnej poruchy v žiadnom rozsahu, hoci pri predchádzajúcom posúdení v roku 2014 mu zaň stanovil mieru funkčnej poruchy 50 % a toto ochorenie označil za rozhodujúce.

9. Druhou zmenou v posúdení zdravotného stavu žalobcu, avšak negatívnou, bolo zmenšenie pohyblivosti v pravom bedrovom kĺbe. Z nálezů z ortopedického vyšetrenia u MUDr. R. zo dňa 29.04.2013 vyplýva, že flexia v pravom bedrovom kĺbe bola do 100 stupňov, avšak z nálezů z ortopedického vyšetrenia zo dňa 29.04.2014 vyplýva, že pohyblivosť v pravom bedrovom kĺbe žalobcu je iba do 90 stupňov. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo v lekárskom posudku zo dňa 30.10.2015 (a rovnako v lekárskom posudku zo dňa 11.01.2016) zhodnotené zdravotné postihnutia žalobcu - Pohybový a podporný aparát, postihnutie končatín, dolné končatiny, obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu stredný stupeň, obojstranne - podľa kapitoly XII., oddiel B, položka B.2, bod 15, písm. b/ 2. prílohy č. 3 k zákonu č. 447/2008 Z. z. na 40 %, hoci v predchádzajúcom lekárskom posudku zo dňa 13.01.2014 bolo toto ochorenie hodnotené iba v rozsahu 20 % podľa kapitoly XII., položka B.2, bod 15, písm. a/ 2. prílohy č. 3 k zákonu č. 447/2008 Z. z. (a toto ochorenie nebolo ani zohľadnené pri určení celkovej miery funkčnej poruchy žalobcu). Z uvedeného je zrejmé, že od posúdenia v roku 2014 došlo k zhoršeniu tohto zdravotného postihnutia a k zvýšeniu percentuálneho vyjadrenia miery funkčnej poruchy za toto ochorenie z 20 % na 40 %, čo konštatoval aj posudkový lekár úradu v posudku zo dňa 30.10.2015. Navyiac, v odbornom náleze MUDr. R. zo dňa 18.06.2014 sa konštatuje, že stav žalobcu je trvalý, možná je iba progresia artrózy.

10. Ostatné zdravotné postihnutia žalobcu - Pohybový a podporný aparát. Chrbtica, choroby kĺbov, zápalové reumatické ochorenia, iné choroby kostí, chrupaviek a šliach, svalov. Poruchy chrbtice. Degeneratívne zmeny na chrbtici a medzistavcových platničkách, stavy po operáciách s trvalým postihnutím funkcie a častými recidívami dráždenia nervov a svalov s poruchou svalového korzetu stredného stupňa, so strednou poruchou dynamiky a statiky chrbtice boli posudkovými lekármi tak v roku 2014, ako aj v roku 2015 (resp. 2016) posúdené rovnako, s mierou funkčnej poruchy 30 %. Posudkoví lekári v rámci opätovného posudzovania zdravotného stavu žalobcu však na rozdiel od posudkového lekára v roku 2014 zohľadnili toto ochorenie aj pri určení celkovej miery funkčnej poruchy, keď ju navýšili o 10 % za ďalšie ochorenie.

11. Po porovnaní predmetných lekárskeho posudkov, t. j. lekárskeho posudku z roku 2014, ktorý bol podkladom pre vydanie rozhodnutia o priznaní parkovacieho preukazu a lekárskeho posudku z roku 2015 a 2016, ktoré boli podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia o odňatí parkovacieho preukazu, a po posúdení odborných nálezů, z ktorých tieto posudky vychádzali, nie je podľa názoru krajského súdu viditeľné také zlepšenie zdravotného stavu žalobcu, ktoré by odôvodňovalo odňatie parkovacieho preukazu. Mierne zlepšenie stavu osteoporózy, avšak za súčasného zhoršenia ortopedického nálezů, navyiac, keď tento stav je trvalý, podľa názoru krajského súdu spochybňuje jednoznačné závery posudkových lekárova a aj správnych orgánov, že žalobca naďalej nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Od posledného posúdenia zdravotného stavu v roku 2014 možno hovoriť najviac o stabilizácii jeho zdravotného stavu a nie o jeho zlepšení.

12. Napriek uvedeným skutočnostiam správne orgány vo svojich rozhodnutiach neobjasnili dôvody, prečo si za daných okolností osvojili závery obsiahnuté v lekárskeho posudkoch, resp. bez námietok ich akceptovali a prečo postup posudkových lekárova považovali za zákonný. Správne orgány do svojich rozhodnutí len prepísali zistenia a závery posudkových lekárova obsiahnuté v lekárskeho posudkoch, z ktorých vychádzali a bez riadneho zdôvodnenia ako a v akom rozsahu došlo od posledného posúdenia v roku 2014 k zlepšeniu zdravotného stavu žalobcu, dospeli k záveru, že už nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a odňali mu parkovací preukaz. Krajský súd dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi bolo nedostatočné na riadne posúdenie veci.

13. Krajský súd na záver poukázal na to, že žalobca na pojednávaní predložil aktuálne nálezů odborných lekárova - neurologický nález MUDr. J. zo dňa 31.03.2017 a ortopedický nález MUDr. R. zo dňa 28.03.2017. Vzhľadom na túto skutočnosť bude úlohou úradu pri opätovnom posúdení zdravotného

stavu žalobcu prihliadnúť na tieto nálezy a závery z nich zohľadniť pri svojom ďalšom rozhodovaní.

III.

14. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom citujúc odseky 22. až 26. napadnutého rozsudku.

15. K odseku 26. rozsudku krajského súdu uviedol, že nie je v kompetencii sociálneho pracovníka, ktorý vydáva rozhodnutie, preskúmať lekárske nálezy a vyjadrovať sa k odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, nakoľko sa k odkázanosti vyjadruje posudkový lekár. V tejto súvislosti poukázal na § 11 ods. 13 a § 55 zákona č. 447/2008 Z. z..

16. Ďalej sťažovateľ poukázal na odseky 22. až 25. napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd hodnotil lekárske nálezy, z ktorých vychádzali posudkoví lekári. Krajský súd porovnával lekárske posudky z roku 2014 (kedy bolo vydané rozhodnutie o vyhotovení parkovacieho preukazu žalobcu) a lekárske posudky z roku 2015 a 2016 (kedy mu bol parkovací preukaz odňatý), pričom uviedol, že po posúdení týchto lekárskeho posudkov a odborných nálezov nie je viditeľné zlepšenie zdravotného stavu žalobcu. Krajský súd taktiež uviedol, že nastalo mierne zlepšenie stavu osteoporózy, avšak za súčasného zhoršenia ortopedického nálezu, čo podľa jeho názoru spochybňuje jednoznačné závery posudkových lekárov, že žalobca nie je naďalej odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Od posledného posúdenia zdravotného stavu žalobcu v roku 2014 možno podľa krajského súdu hovoriť najviac o stabilizácii zdravotného stavu, nie o jeho zlepšení. Tieto vyjadrenia krajského súdu sú podľa názoru sťažovateľa v rozpore s vyjadrením uvedeným v odseku 19. napadnutého rozsudku, a to, že „Aj keď lekárske posudky nie sú rozhodnutím, tvoria záväzný podklad pre rozhodnutie správneho orgánu. ... vykonávať lekárske posudkové činnosti bolo zákonom zverené posudkovým lekárom príslušného správneho orgánu.“

17. Sťažovateľ trval na svojom vyjadrení o zákonomnom postupe v konaní o odňatí parkovacieho preukazu žalobcovi a mal za to, že ním vydané napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky náležitosti. Nakoľko posudkovým lekárom odvolacieho orgánu neboli zistené funkčné obmedzenia vyplývajúce z ťažkého zdravotného postihnutia žalobcu, spôsobujúce jeho odkázanosť na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, nebolo možné vyhovieť odvolaniu žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu.

18. Sťažovateľ priložil ku kasačnej sťažnosti vyjadrenie posudkovej lekárky MUDr. D. W. zo dňa 02.05.2017, v ktorom okrem iného uviedla, že žalobcovi bola v lekárskom posudku zo 13.01.2014 stanovená odkázanosť na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom na základe dvoch diagnóz - triestivá zlomenina na päte po úraze a manifestná osteoporóza - ťažká forma so zvýšenou lomivosťou a nie na základe koxartrózy - artrotických zmien na bedrových kĺboch alebo bolesti chrbtice. Liečbou došlo postupne k zrasteniu a zavrúteniu jednotlivých častí pätej kosti a zároveň sa zlepšila hustota kostí a nebolo to len mierne zlepšenie, ale podstatné zlepšenie hustoty kostí, lebo už netrpel osteoporózou ťažkého stupňa. Kostná hustota sa zlepšila na hodnoty osteopénie, ktorá nie je zaradená ako ochorenie v prílohe č. 3 k zákonu č. 447/2008 Z. z..

IV.

19. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol, aby kasačný súd potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny a priznal mu trovy kasačného konania vo výške 100 %. Podľa jeho názoru bola kasačná sťažnosť podaná oneskorene, nakoľko bola podaná na krajskom súde elektronicky dňa 05.06.2017. Ku kasačnej sťažnosti uviedol, že dôvody uvedené sťažovateľom sú právne irelevantné. Krajský súd riadne zistil skutkový a právny stav a rozhodol po právnej stránke správne.

V.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného (sťažovateľa) nie je dôvodná.

21. V prvom rade považoval kasačný súd za potrebné vysporiadať sa s námietkou žalobcu ohľadom včasnosti podania kasačnej sťažnosti. Z predloženého súdneho spisu zistil, že rozsudok krajského súdu bol doručený sťažovateľovi elektronicky dňa 18.04.2017. Kasačná sťažnosť bola doručená krajskému súdu elektronicky dňa 16.05.2017. Sťažovateľ mal na podanie kasačnej sťažnosti v prejednávanej veci lehotu jeden mesiac od doručenia rozhodnutia správneho súdu. Lehota určená podľa mesiacov (jeden mesiac) sa podľa § 69 ods. 4 SSP skončí uplynutím toho dňa, ktorý číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom nastala udalosť určujúca začiatok lehoty. Určujúcou udalosťou pre začiatok plynutia lehoty je v danom prípade doručenie rozsudku krajského súdu (18.04.2017). Deň, ktorý číselným označením zodpovedá tomuto dňu, je 18.05.2017 (lehota jeden mesiac), ktorý bol posledným dňom na podanie kasačnej sťažnosti. Z uvedeného je zrejmé, že kasačná sťažnosť bola podaná včas.

22. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného o odňatí parkovacieho preukazu žalobcovi.

23. Podľa § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z., fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť; b) nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

24. Podľa § 15 ods. 3 zákona č. 447/2008 Z. z., na účely parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím sa vypracúva len lekársky posudok podľa § 11 ods. 13 alebo § 11 ods. 15.

25. Podľa § 11 ods. 13 zákona č. 447/2008 Z. z., na účely parkovacieho preukazu lekársky posudok obsahuje mieru funkčnej poruchy, vyjadrenie, že ide o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, vyjadrenie, či fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom alebo či fyzická osoba má praktickú alebo úplnú slepotu oboch očí a termín opätovného posúdenia zdravotného stavu.

26. Podľa § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 447/2008 Z. z., pri výkone lekárskej posudkovej činnosti posudkový lekár vychádza z aktuálneho lekárskeho nálezu na účely kompenzácie, na účely preukazu, na účely parkovacieho preukazu, na účely posudzovania fyzickej schopnosti a psychickej schopnosti fyzickej osoby vykonávať opatrovanie a posudzovania fyzickej schopnosti a psychickej schopnosti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím udeliť písomný súhlas podľa § 40 ods. 6, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je odkázaná podľa posudku na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom podľa § 14 ods. 6 alebo má praktickú slepotu alebo úplnú slepotu oboch očí, vyhotoví príslušný orgán parkovací preukaz na základe právoplatného rozhodnutia o parkovacom preukaze.

28. V zmysle § 45 ods. 14 zákona č. 447/2008 Z. z. príslušný orgán rozhodne o odňatí parkovacieho preukazu a o povinnosti vrátiť parkovací preukaz, ak sa zistí, že fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím nespĺňa podmienky podľa § 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. na jeho vyhotovenie ustanovené týmto zákonom. Fyzická osoba je povinná vrátiť parkovací preukaz do 30 dní od

nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o jeho odňatí.

29. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedenej právnej úpravy povinnosťou správneho orgánu je rozhodnutie odôvodniť tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, z akých podkladov pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a z akých dôvodov, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v konaní a aby odpovedal na najdôležitejšie otázky vo vzťahu k hmotnoprávnemu nároku, ktorý bol predmetom správneho konania.

31. Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite odôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd SR (napr. v nálezoch sp. zn. I. ÚS 243/07 , I. ÚS 114/08 , III. ÚS 36/2010). Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu ako aj orgánu verejnej správy je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

32. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý konštatoval, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku zo dňa 21.01.1999).

33. Judikatúra EŠLP a ani Ústavného súdu SR pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

34. Vzhľadom na uvedené sa kasačnému súdu javí odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného ako formalistické, a teda ako zjavne nezdôvodnené, a tým aj nesúladne s právami podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

35. Z administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že zdravotný stav žalobcu bol prvýkrát posúdený posudkovým lekárom úradu, ktorý mu v lekárskom posudku zo dňa 13.01.2014 stanovil mieru funkčnej poruchy 50 % konštatujúc u neho tieto druhy zdravotného postihnutia: 1. Pohybový a podporný aparát. Chrbtica, choroby kĺbov, zápalové reumatické ochorenie, iné choroby kostí, chrupaviek, šliach, svalov. Osteoporóza, osteomalácia, osteopatia. Ťažká forma so zvýšenou lomivosťou kostí s výrazným obmedzením pohyblivosti a výskytom jednej a viacerých kompresívnych zlomenín tiel stavca, 2. Pohybový a podporný aparát. Chrbtica, choroby kĺbov, zápalové reumatické ochorenie, iné choroby kostí, chrupaviek, šliach, svalov. Poruchy chrbtice. Degeneratívne zmeny na chrbtici a medzistavcových platničkách, stavy po operáciách s trvalým postihnutím funkcie a častými recidívami a dráždenia nervov a svalov s poruchou svalového korzetu stredného stupňa so strednou

poruchou dynamiky a statiky chrbtice. 3. Pohybový a podporný aparát. Postihnutie končatín. Dolné končatiny. Obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu ľahký stupeň. Taktiež uviedol, že žalobca „neprejde k vozidlu hromadnej dopravy, nastúpi a vystúpi, prevoz vo vozidle zvláda. Používa oporu - francúzske barle...“. Na základe tohto lekárskeho posudku rozhodol úrad o vyhotovení parkovacieho preukazu žalobcovi.

36. Zdravotný stav žalobcu bol opätovne posúdený posudkovým lekárom úradu v lekárskom posudku zo dňa 30.10.2015, v ktorom konštatoval, že „V doloženej dokumentácii (ku kontrolnému vyšetreniu) nie sú doložené odborné vyšetrenia, ktoré by preukazovali obmedzenie pohybu z dôvodu pretrvávajúceho postihnutia chôdze po zlomenine pravej pätovej kosti v roku 2008, eventuálne aktuálne neurologické a ortopedické vyšetrenia, ktoré by potvrdzovali zhoršenie stavu. Pri liečbe osteoporózy bolo dosiahnuté mierne zlepšenie stavu.“ Zároveň uviedol, že žalobca pomaly prejde k vozidlu hromadnej dopravy. Za rozhodujúce zdravotné postihnutie určil - Pohybový a podporný aparát. Postihnutie končatín. Dolné končatiny. Obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu stredný stupeň (40 %), ktoré navýšil o 10 % za postihnutie - Pohybový a podporný aparát. Chrbtica, choroby kĺbov, zápalové reumatické ochorenie, iné choroby kostí, chrupaviek, šliach, svalov. Poruchy chrbtice. Degeneratívne zmeny na chrbtici a medzistavcových platničkách, stavy po operáciách s trvalým postihnutím funkcie a častými recidívami a dráždenia nervov a svalov s poruchou svalového korzetu stredného stupňa so strednou poruchou dynamiky a statiky chrbtice. K rovnakému záveru dospel aj posudkový lekár úradu v lekárskom posudku zo dňa 04.12.2015 ako aj posudkový lekár ústredia v lekárskom posudku zo dňa 11.01.2016, ktorý odôvodnil odňatie parkovacieho preukazu tiež tým, že u žalobcu bola zahájená liečba osteoporózy, pri ktorej postupne dochádza k zlepšeniu kostnej hustoty a tiež tým, že denzitometrické vyšetrenie vykazuje zlepšenie na úrovni osteopénié. Takýto záver posudkového lekára úradu aj posudkového lekára ústredia, s ktorým sa stotožnili aj správne orgány, je podľa názoru kasačného súdu nedostatočný, nakoľko posudkoví lekári jednak riadne neodôvodnili, prečo pristúpili k zmene rozhodujúceho zdravotného postihnutia v porovnaní s lekárskeým posudkom zo dňa 13.01.2014, a jednak z nálezu z reumatologického vyšetrenia zo dňa 15.07.2015 vyplýva záver, že žalobca trpí aj naďalej osteoporózou nejasnej etiológie a nie len osteopéniou.

37. Neuniklo pozornosti kasačného súdu, že napriek tomu, že žalobca už dňa 01.10.2015 doručil úradu tri lekárske nálezy od reumatológa zo dňa 29.05.2014, 02.09.2014 a 15.07.2015, posudkový lekár úradu v lekárskeých posudkoch zo dňa 30.10.2015 a 04.12.2015 zohľadnil len posledný nález a na všetky tri nálezy prihládol až posudkový lekár ústredia v lekárskom posudku zo dňa 11.01.2016.

38. Kasačný súd dospel v zhode s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku k záveru, že z napadnutého rozhodnutia žalovaného nevyplýva správna úvaha, na základe ktorej žalovaný prijal záver o potrebe odňatia parkovacieho preukazu žalobcovi, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia citujúc relevantnú právnu úpravu len poukázal na lekárskeý posudok zo dňa 11.01.2016. Žalovaný náležite nepostupoval v intenciách zákonnej úpravy správneho poriadku a ani v intenciách ustálenej judikatúry ústavného súdu, keď v odôvodnení rozhodnutia náležite neuviedol svoju správnu úvahu, vychádzajúc zo skutkových zistení, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, že žalobca prestal spĺňať zákonné podmienky na kompenzáciu. Mal sa zaoberať zmenou zdravotného stavu žalobcu a uviesť, v čom konkrétne spočíva zlepšenie rozhodujúceho zdravotného postihnutia, ktoré mu bolo určené v roku 2014 a ktoré odôvodňovalo priznanie parkovacieho preukazu.

39. Zásadnou okolnosťou pre rozhodnutie žalovaného je zmena rozhodujúcich skutočností, napr. zmena zdravotného stavu žalobcu od doby priznania parkovacieho preukazu v roku 2014, vychádzajúceho zo zistenia jeho odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. V takomto prípade sa kladú zvýšené nároky na odôvodnenie rozhodnutí z hľadiska preskúmateľnosti a presvedčivosti a je nevyhnutné porovnať zdravotný stav žalobcu v čase vyhotovenia parkovacieho preukazu s jeho súčasným stavom. Taktiež je potrebné identifikovať konkrétne pozitívne zmeny jeho zdravotného stavu odôvodňujúce odňatie parkovacieho preukazu, prípadne záver, že parkovací preukaz bol vyhotovený neprávom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného ani prvostupňové rozhodnutie takéto porovnanie neobsahuje, trpí preto vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, podmieňujúcou

naplnenie zákonného dôvodu pre jeho zrušenie v zmysle 191 ods. 1 písm. d/ SSP.

40. Pokiaľ správne orgány dospeli k záveru, že u žalobcu došlo k zlepšeniu (zmene) jeho zdravotného stavu v porovnaní s rokom 2014, kedy mu bol na základe lekárskeho posudku zo dňa 13.01.2014 vydaný parkovací preukaz, mali vo svojich rozhodnutiach taký záver riadne a presvedčivo odôvodniť. V prvom rade sa mali vysporiadať s tým, prečo pristúpili k odňatiu parkovacieho preukazu aj napriek tomu, že aj v čase jeho priznania bolo v reumatologickom náleze zo dňa 13.06.2013 konštatované „zníženie denzity na hladinu osteopénie, stav stabilizovaný pri terapii risendonatom. Osteoporóza nejasnej etiológie - klinicky manifestná s min. kompresiou Th 8“, pričom tieto isté závery vyplývajú aj z reumatologického nálezu zo dňa 15.07.2015 s výnimkou, že bolo konštatované zlepšenie a nie stabilizovanie stavu, avšak bez konkretizácie zlepšenia.

41. Na vyjadrenie posudkovej lekárky MUDr. D. W. zo dňa 02.05.2017, tvoriace prílohu ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa, kasačný súd neprihliadol z dôvodu, že všetky závery ohľadom zdravotného stavu žalobcu mohla a mala uviesť vo svojom lekárskom posudku, ktorý predstavuje podklad pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu.

42. Z uvedených dôvodov kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná, a preto ju zamietol.

43. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP). O výške trov kasačného konania rozhodne v zmysle § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 2 SSP krajský súd po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.